

Luk. 5, 1-11 – preek – NGKE – 31-1-2016

Intrede: als u het zegt...

Beste broers en zussen in Jezus Christus,

'Lieve broers en zussen', voelt nu wat voorbarig.
Want zo goed kennen we elkaar nog niet hè.
De afgelopen week was het alsof ik tussen twee werelden zweefde.
Echt een beetje in de rouw: weg van Barneveld maar nog lang niet los van-,
en op weg naar Ermelo maar nog lang niet aangekomen.
En intussen ben je... nog nergens eigenlijk, in niemandsland.
Vreemd om dat zo te ervaren.
Tussen 'o nee, niet meer!' en 'hoe zouden ze dat dáár doen eigenlijk?'
Het is nog wel 'daar' en nog niet 'hier', broers en zussen.
We zijn zonet aan elkaar verbonden, maar de band moet nog wel groeien.

En toch ben ik niet pessimistisch gestemd hoor, want de band met de Heer Jezus blijft
precies hetzelfde. Voor mij en voor jullie.
En *die* band is beslissend voor onze relatie.
Hij zal het verschil maken.
Dat kun je volgens mij zien in het leven van Simon.

2016 Intrede: als u het zegt... (Luk. 5, 5)

Simon

Lukas, de verslaggever van dit verhaal, noemt hem even 'Petrus', zodat wij ook weten om wie het hier gaat. Over die latere apostel. Maar hij is hier nog 'Simon'.

Dat is de naam die hij had voordat hij Jezus kende.

In een oud commentaar kwam ik de volgende titel boven dit verhaal tegen:

's Heeren beschikking ook over de vissen der zee.'¹

En daar gaat het hier natuurlijk ook over, dat Jezus uit het dorpje Nazareth niet zo'n gewoon mens is als Hij er uit ziet. Dat merk je als Hij het woord neemt, dan reageert de werkelijkheid om Hem heen daarop onwaarschijnlijk sterk.

Onze woorden hebben soms invloed, zijn woorden scheppen hun eigen realiteit. Da's heel indrukwekkend. Veel meer dan invloed.

Simon zat met wisselend succes aan de vissen aan, maar Jezus stúúrde de vissen. met zijn woorden...

En toch is Jezus' woord ook weer geen rauw machtswoord dat mensen op de knieën dwingt.

Als je het verhaal uit Simons oogpunt vertelt, zie je dat volgens mij ook. Hoe Jezus Simon niet dwingt naar overtuigt.

Simon kende Jezus al wel. Het is goed denkbaar dat hij er bij was toen Jezus in de synagoge van zijn dorp indrukwekkend had gesproken en 'en passant' ook nog een man van zijn bezetenheid had verlost². Alleen maar door die demon aan te spreken.

Het is -denk ik- bijna zeker dat Simon erbij was toen Jezus in ~Simons eigen huis zijn schoonmoeder van haar hoge koorts genas.

Hoge koorts was toen nog vaak echt levensbedreigend!

Weer alleen maar door de koorts toe te spreken.

Zou niemand ooit doen, ook wij niet, want het heeft geen enkele zin als wij dat doen.

Maar nu had het zin, het zieke lichaam reageert op Jezus alsof het wel moet.³

Simon had vast ook gehoord van de vele genezingen en uitdrijvingen na die tijd.

En toch is hij geen volgeling van Jezus geworden, zoals sommige andere van zijn dorpsgenoten wel.

Hij is onder de indruk, maar gaat gewoon weer aan het werk.

Verder met zijn eigen leven.

Als Jezus een tijdje later op een morgen opduikt op zijn werkplek, staat Simon niet te dringen om Hem te mogen zien.

Zoals een hele groep anderen wel.

Hij gaat gewoon verder met zijn werk.

---

¹ Dr. S. Greijdanus, *Het heilig evangelie naar de beschrijving van Lucas I (Kommentaar op het Nieuwe Testament)*, Amsterdam: H.A. van Bottenburg 1940, p 232.

² Luk 4, 31-37

³ Luk. 4, 38-39

Hij is niet onwelwillend als Jezus hem er bij betreft en hem vraagt om zijn boot even te mogen gebruiken.

Voor wat hoort wat, tenslotte.

Maar het zou mij niet verbazen als Simon achter in de boot nog met een stel klusjes bezig is, terwijl Jezus vanaf de boeg het massaal op het strand toegestroomde publiek toespreekt. Simon wil Jezus best even helpen, maar hij blijft toeschouwer op een afstandje. Zo houdt ieder het zijne.

En als Simon Jezus' wereld niet instapt, stapt Jezus Simons wereld binnen.

Met een belachelijk voorstel

- vinden wij nog, want wij hoeven zoiets echt niet te proberen-
terwijl het al dag is, wil Hij dat Simon nog eens zijn netten uitgooit.

Je hóórt de vermoedigheid bijna in de stem van deze visserman:

'maar baas, zo werkt het toch niet' 's Nachts vangt je vissen, niet overdag, zeker niet na zo'n slechte nacht als vannacht.

Als ieder nu doet waar hij verstand van heeft, dan komt het allemaal best goed.

Maar... 'om dat u het zegt' zal ik het toch doen...

Ja-ah, want hij had Jezus eerder horen spreken, met ongedacht resultaat... : een in één keer genezen schoonmoeder

Nou de rest is geschiedenis: netten die bijna scheuren, boten die zowat zinken door de hoeveelheid vis, vissers die proberen te redden wat er te redden is.

Opnieuw voegt de werkelijkheid zich naar het woord van Jezus.

En hoe!

Simon en zijn collega's zijn volkomen van streek. Zij denken hun vak te kennen, maar deze Jezus beheerst de werkelijkheid als geen ander. Ook hun werkelijkheid. Ook hun vissersvak! En ik stel me voor dat het overweldigende besef zich aan Simon opdringt dat hij bij deze Jezus niet afzijdig kan blijven.

De Heer is immers de werkelijkheid zelf en Simon zou zichzelf buiten de werkelijkheid zetten als hij apart blijft staan.

Het brengt hem voor Jezus op de knieën

Hij spreekt Jezus nu ook als zijn Heer aan, met ontzag en eerbied.

"Laat me met rust Heer, ik ben een zondig mens." Alsof hij zegt:

Mijn leven zit vol met 'hoort niet', 'kan niet' en 'wil niet'.

En dat kan ik (en wil ik misschien ook helemaal niet) niet veranderen.

Ik ben geen rechtvaardige, die bij uw heilige plannen past.

U en ik, Heer, dat gáát niet samen...

Maar de Heer Jezus troost hem: 'wees niet bang Simon'.

'Vanaf nu zul je mensen vangen in plaats van vissen.'

'Niet om wie jezelf bent, maar om Wie Ik ben.'

'Ik stuur ze je, net als die vissen.'

Ook nu maakt Jezus' woord het verschil:

de realiteit voegt zich naar zijn woord.

Dat weten wij inmiddels ook. Simon Petrus bereikte veel mensen met het evangelie.

En sommigen van hen kwamen thuis afhalen.

Omdat Jezus het zegt

Gelukkig is dat ook voor mij zo.

Jezus' woord maakt het verschil.

Ook ik heb mijn roepingsgeschiedenis.

Ik zie de ouderlingen uit ons dorp nog zitten,

ze hadden er speciaal nette kleren voor aangetrokken.

Tegen mij en mijn broer zeiden ze: 'jullie moesten er maar eens over nadenken om theologie te gaan studeren en dominee te worden.'

Dat kwam voor ons volkomen onverwacht.

Achteraf hadden we er de grootste lol om,

Wij? 'Hoe komen ze er bij!'

Maar op een dag als vandaag, denk ik met verwondering aan hen terug.

En bewonder ik hen erom dat ze zich door de Heer hebben laten sturen,

Naar twee jonge jongens die daar echt niet op zaten te wachten.

Het was het begin van mijn roeping.

En met alle bescheidenheid, voel ik me verwant met deze andere geroepene Simon (Petrus).
een zondaar bleef hij: een flapuit met een grote mond en een klein hartje.

En toch kon de Heer hem goed gebruiken.

Ik voel me vaak als Simon:

'Laat me met rust Heer, ik ben een zondig mens' niet geschikt voor deze taak in het Koninkrijk.'

En dat is ook zo, ik ben een zondig mens, dat zullen jullie merken.

Het zou niet goed zijn al te hoge verwachtingen van mij te hebben, vandaag.

Maar de Heer laat het me niet toe om op een afstandje te blijven.

Dat is ook net als bij Simon.

Ik moet dit doen, dat weet ik inmiddels.

De Heer heeft ook mij op de knieën gekregen.

En ik kan dit doen, alleen maar omdat de Heer het zegt.

Omdat Hij stuurt.

Zijn woorden maken van mijn roeping werkelijkheid

En ik loop maar aan zijn hand mee.

Net als Simon.

Beste broers en zussen uit Ermelo en omstreken,

Ik geloof dat de Heer ons samen heeft gebracht vandaag.

En dat Hij onze band zal willen zegenen.

Ook als wij ons soms bezorgd afvragen of dat wel gaat lukken

Want wie dacht er ook alweer dat je overdag geen vis kunt vangen..."

Beste broers en zussen zal vast lieve broers en zussen worden,

'omdat de Heer het zegt'

Amen.